

ภาควิชา : ย่างก้าวสู่คริสต์ศักราช 2000

นิมิต เตชไกรชนะ*

ในอดีตเป้าหมายหลักของภาควิชาสูติศาสตร์-นรีเวชวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คือการผลิตสูติ-นรีแพทย์ให้มีความรู้ความชำนาญในการให้บริการ ดูแลรักษาประชาชนโดยทั่วไป โครงสร้างของภาควิชาฯ จึงได้แบ่งสายงานออกเป็น 5 สาย เพื่อให้มีการบริหารจัดการในด้านการฝึกอบรม และปฏิบัติงานครอบคลุมศาสตร์โดยรวมทางสูติศาสตร์-นรีเวชวิทยา ต่อมาในปี พ.ศ. 2523 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ปรับเปลี่ยนนโยบายจากมหาวิทยาลัยสอน เป็นมหาวิทยาลัยวิจัย ซึ่งเป็นการก้าวใหม่ที่ปรับสถานะจากการเป็นผู้ซื้อองค์ความรู้เพื่อการเรียนการสอนและการบริการมาสู่การเป็นผู้ผลิต

เมื่อปี พ.ศ.2536 ภาควิชาสูติศาสตร์-นรีเวชวิทยา ได้เสริมโครงสร้างการบริหารทางวิชาการ นอกเหนือจากการปฏิบัติงานในระบบสายโดยแบ่งเป็น 4 ส่วนหลัก (division) อันได้แก่ Reproductive Medicine, Maternal - Fetal Medicine, Onco-Pathologic Gynecology และ Infectious in OB & Gyn. ทั้งนี้เพื่อมุ่งเน้นงานวิชาการและงานวิจัย จวบจนปัจจุบันแต่ละส่วนหลักดังกล่าว (Division) ยังได้จำแนกออกเป็นหน่วยต่าง ๆ (Unit) อาทิเช่น ในส่วนหลัก Reproductive Medicine ยังได้แยกออกเป็น Unit ย่อย ๆ ได้แก่ Family planning unit, Human reproduction unit, Menopause research unit, Gynecologic endoscopy unit และ Andrology unit เป็นต้น ทั้งนี้การแบ่งเป็นหน่วยย่อยเพื่อมุ่งสู่ความลึกซึ้งทางวิชาการ โดยมีเป้าหมาย ให้สามารถเป็นผู้ผลิตองค์ความรู้ใหม่ให้เกิดนวัตภาพ

ภาควิชาต่างๆในคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถือเป็นองค์กรขนาดใหญ่ เมื่อเทียบกับ

บางภาควิชาในคณะอื่น เนื่องจากมีบุคลากรจำนวนมาก และมีโครงสร้างของภาควิชาที่ซับซ้อนกว่า กอปรกับเป็นสถาบันที่ถือกำเนิดมานานกว่าหลาย ๆ สถาบันในประเทศ จึงเป็นสถาบันที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน มีวัฒนธรรมขององค์กรที่ แนบแน่นเป็นที่ภาคภูมิใจแก่ชาวจุฬาฯ มาโดยตลอด อย่างไรก็ตามความยิ่งใหญ่ทางวิชาการ ความภาคภูมิใจที่มีมาและวัฒนธรรมขององค์กรที่ยังรากลึกมานานก็เป็นส่วนที่จะเป็นอุปสรรคต่อการปรับเปลี่ยน ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่แปรเปลี่ยนไป หลายสถาบันทางสูติ-นรีเวชฯ ที่ก่อกำเนิดขึ้นในระยะหลัง ต่างก็พยายามพัฒนาตนเองขึ้นสู่ระดับแนวหน้าในเชิงวิชาการ จึงเป็นข้อที่นาคิดคำนึงสำหรับชาวจุฬาฯว่าเมื่อใกล้จะถึงจุดเปลี่ยนในคริสต์ศักราช 2000 เราควรจะได้ไตร่ตรอง ไคร่ครวญ และวางแนวทางสำหรับย่างก้าวในอนาคตหรือไม่ อย่างไร

ประเด็นปัญหาที่น่าจะนำมาขบคิดได้แก่ ศักยภาพในการแข่งขันทางวิชาการ, การบริหารจัดการในด้านวิชาการ, การเป็นผู้ใช้หรือผู้ผลิตเทคโนโลยีขั้นสูง และองค์ความรู้ใหม่, บทบาทหน้าที่ของสถาบันในการผลิตความรู้เทคโนโลยีขั้นสูง และเทคโนโลยีที่เหมาะสม กับวัฒนธรรมไทยและการพัฒนาประเทศ, ความสมดุลขององค์กรในด้านภาระหน้าที่ในส่วนการเรียนการสอน งานวิจัย งานบริการ และงานบริหาร, การจัดระบบให้คนได้ทำงานเน้นหนักในส่วนที่ตนถนัด, ระบบในการวัดภาระงานในแต่ละส่วน, ภาวะผู้นำที่จะนำพาสถาบันก้าวกระโดดทางวิชาการ, การคัดเลือกและพัฒนาบุคลากร, การบริหารระบบการเงินโดยเฉพาะอย่างยิ่งแหล่งเงินทุนหลักถาวร ที่มีใช้ทุนจากรัฐ, การบริหารเงินอย่างมี

ประสิทธิภาพ โดยเน้นผลงาน (Outcome) เป็นหลัก ระบบการบริหารจัดการที่ยุติธรรมถูกต้อง ปราศจากอคติ และผลประโยชน์ส่วนบุคคล หรือกลุ่ม

การทำงานร่วมกันและความไว้วางใจ เชื่อใจ ทางวิชาการ, การลดช่องว่างระหว่างรุ่นผสมผสานแนวคิดของ คนรุ่นหนุ่มสาวที่มีความคิดใหม่และบริสุทธิ์กับคณาจารย์อาวุโสที่มีประสบการณ์บารมี และอำนาจในการบริหารจัดการ, การสร้างระบบการบริหารจัดการเพื่อให้คณาจารย์

มุ่งเน้น ทูมเทให้แก่งานวิชาการโดยไม่ต้องพะวงกับการทำมาหาเลี้ยงชีพ, การสอนนิสิตแพทย์ให้เป็นนักคิด มีความกล้าหาญในเชิงวิชาการ และมีความคิดริเริ่ม ฯลฯ

ยังมีประเด็นเหล่านี้อีกมากมาย ที่เราชาวจุฬาย ควรจะร่วมกันนั่งขบคิด และเตรียมการไว้สำหรับ ย่างก้าวที่กำลัง ไกลเข้ามา เพื่อนำจุฬาย สู่ความเป็นเลิศทางวิชาการและเป็นมหาวิทยาลัยนานาชาติ ในคริสต์ศักราช 2000